

[Rager.]

regelmæssigt og i passende Udstrækning kører Bil. Kun den, der er i Træning, er tilstrækkelig øvet til at klare de vanskelige Situationer. Mangel paa Øvelse kan i givet Fald betyde Tab af mange Menneskeliv. Men samtidig med Kravet om den stadige Træning maa der ogsaa rejses Krav om, at en Person ikke maa tilbringe for lang Tid ved Rattet om Dagen. De trætte og overanstrengte Chauffører maa skaffes af Vejen. Ingen Person, der ikke befinder sig helt vel, maa have Lov til at sætte sig til Rattet. Den, der bliver utilpas, søvngig, udisponeret under Kørselen, maa straks opgive videre Kørsel.

Der er maaske mange, der vil mene, at det er kraftige Krav, jeg rejser her. Jeg har, efter at jeg har udformet dem, følt mig støttet af en Kronik, der forleden Dag stod i „Politiken“, og som paa en Række Punkter krævede det samme, som jeg har krævet her. Jeg tror, at man lige saa godt først som sidst kan se det i Øjnene, at uden saadanne kraftige Bestemmelser naar vi ikke til at faa det mægtige Antal Færdselsulykker, vi har, skaffet af Vejen.

Jeg erindrer endnu den Ophidselse, der greb i hvert Fald hele København og sikkert ogsaa Dele af Landet hin Oktoberdag i 1899, da første Gang en lille Pige blev kørt ned af en elektrisk Sporvogn i København, ude i Allégade. Det var det første Tilfælde, man havde af den Slags. De elektriske Sporvogne var begyndt at køre derude i April Maaned det Aar, og jeg husker den Opsigt, denne Ulykke vakte, men naar man nu tænker paa, med hvilken Sindsro de fleste læser om det Utal af Færdselsulykker, der nu til Stadighed finder Sted, maa jeg sige, at hvis Indførelsen af de her foreslaaede eller lignende Bestemmelser skulde medføre en Nedgang i de private Bilisters Kræds, hvis det skulde medføre, at lidt færre private Lysthuse paa Hjul bevægede sig f. Eks. i Københavns Gader, fyldende op uden at gøre tilsvarende Nytte, vilde jeg ikke græde over det. Tværtimod, Valutaanvendelsen til Benzin er saa stor og saa hurtig stigende, at man snarere med Bekymring maa se paa det, og hvis der kunde komme en lille Standsning dér, var det kun godt. Hvis der kom nogle flere Erhvervschauffører i Arbejde, vilde jeg ogsaa hilse det med Glæde.

Forhaabentlig vil Justitsministeren, under hvem dette sorterer, tage mine Udtalelser op til uvillig Undersøgelse og maaske ogsaa derunder tænke paa, om vi ikke en

Gang skulde se at komme over til Højrevigepligt.

Jeg skal saa undlade at omtale den Tragedie, der i de sidste Dage synes at ramme Hovedvejenes Forkørselsret gennem Indførelsen af faste Cirkus paa flere forskellige Steder, og blot sige, at hvis Færdselsudvalget vil have endnu en Opgave, vil jeg bede dem overveje, om Lysskiftningen fra grønt til rødt bør gaa gennem gult. Jeg mener, den bør gaa direkte fra grønt til rødt, og at det kun er Vejen fra rødt til grønt, der skal lægges om ad gult.

Det ærede Medlem Hr. J. Chr. Jensen nævnte under denne Debat, Sp. 291, at Grundene ude ved Virum Station var steget til det tyvedobbelte i Pris, efter at der var kommet en Station paa den elektrificerede Nærtrafikbane dér. Det kan jeg ikke lade passere uden at minde om, hvorledes jeg ved Behandlingen af Lovforslaget om denne Elektrificerings Udførelse her i Folketinget i Samlingen 1929—30 gjorde opmærksom paa, at saadanne Forhold kunde ventes at indtræffe. Jeg havde allerede ved Finanslovens Behandling det Aar nævnt — det findes Sp. 624 i Forhandlingerne fra 1929—30 —, at Rigsdagen burde træffe Foranstaltninger til at sikre det offentlige den Stigning af Grundværdien, der uvægerligt vilde blive Følgen af Elektrificeringen. Men ved Behandlingen af Elektrificeringsloven fastslog jeg dette — Sp. 2520 —, at da Venstre var imod Elektrificeringens Gennemførelse paa de Vilkaar, Regeringen havde foreslaaet, maatte under de daværende politiske Forhold Det konservative Folkepartis Tilslutning være Betingelsen for, at det offentlige kunde blive Ejer af den kommende Værdistigning.

Dets Ordførers Svar — det var det ærede Medlem Hr. Drachmann — var dette, at det altid var en Glæde at være Modstander af Grundskyld og dens fordærlige og forkastelige Følger. Jeg har ønsket paa den mig af det ærede Medlem Hr. J. Chr. Jensen givne Foranledning at erindre derom, for det er jo godt at huske, at Tanken om at forbeholde den da forudsete og nu indtrufne Værdistigning for det offentlige har været fremsat, og det er godt at erindre om, hvorfra Forslaget blev slaet ned.

Det ærede Medlem Hr. Erik Eriksen omtalte i Dag Kobbermangelenovre ved Sydvestjyllands Andels-Elektricitetsforsyning og hvorledes man dér havde ønsket at faa 30 og havde faaet 15 t Kobber. Jeg tvivler ikke om, at alle de Grunde, som det